

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zoo Ik iemand zende, wie dien ontvangt, die ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, die ontvangt Hem, Die Mij gezonden heeft.

JOHANNES 13 : 20.

No. 14.

15 Juli 1910.

15de Jaargang.

UIT HET LEVEN VAN APOSTEL RUDGER CLAWSON ¹⁾.

In 1879 werd Rudger Clawson geroepen om op zending te gaan naar de Zuidelijke Staten (Amerika); hij reisde naar zijn arbeidsveld in het eerste gedeelte van dat jaar. Hij werkte in den Staat Georgia, in gezelschap van Ouderling Joseph Standing. Eer hij die landstreek bereikte, had laatstgenoemde een goed werk verricht in Whitfield County, voornamelijk in de buurt van het Varnell's Station, waar hij er in geslaagd was eene vertakking van de Kerk op te richten.

Een korten tijd voor hij vermoord werd, had Broeder Standing een droom, die een machtigen invloed op zijn gemoed maakte en bij hem een voorgevoel van naderende moeite verwekte. Hij deelde hem aan Rudger mede, en later verschillende keeren in zijne tegenwoordigheid aan andere personen. Hij was ongeveer als volgt, zoo na als zijne woorden nauwkeurig kunnen worden herinnerd :

„Ik dacht dat ik naar Varnell's Station ging, toen zich geweldig zwarte wolken boven mijn hoofd en geheel rondom mij vergaderden. Ik bezocht eene familie, die aan de kerk verbonden was. Op het oogenblik dat ik hun huis binnentrad, nam de

¹⁾ Apostel Rudger Clawson die nu President der Europeesche Zending is, heeft als zendeling veel ondervonden. In het jaar 1879 werd Ouderling Joseph Standing, met wien hij werkzaam was als zendeling, doodgeschoten en broeder Rudger Clawson ontkwam met groote moeite. Wij laten hier enkele bijzonderheden volgen, overgenomen uit „De Ster" van 1899, alwaar het geheele voorval uitvoeriger is beschreven.

hevigste ontsteltenis hen in beslag, en zij maakten het, buiten de mogelijkheid van eenigen twijfel, duidelijk, dat mijne tegenwoordigheid bezwaarlijk was. Zij schenen beïnvloed te zijn door een gevoel van groote vreesachtigheid. De wolken verdwenen niet, noch verminderde de onrustigheid van die menschen, tot ik ontwaakte, zonder dat mij het einde van de moeite getoond werd”.

In den tusschentijd werd er eene conferentie bepaald, die te Rome, Georgia, gehouden zou worden, en Ouderlingen Standing en Clawson ontvingen eene uitnoodiging om tegenwoordig te zijn en aan de prediking deel te nemen. Dienvolgens gingen zij met dat doel op reis. Standing bepaalde, dat onderweg een bezoek zou gebracht worden te Varnell's Station, opdat zij sommigen van de Heiligen mochten ontmoeten, van wie de meesten nieuwe leden van de Kerk waren. Zij bereikten die plaats in den avond van Zaterdag 20 Juli, en gingen naar de woonplaats van J—. Zoodra zij nabij het huis kwamen, schenen de huisgenooten in een staat van groote opgewondenheid te zijn. Zij zeiden, dat er bedreigingen tegen de broeders gemaakt waren, en het gevoel jegens hen in de buurt was bitter en moorddadig. Zij weigerden hen toe te laten om er te overnachten, omdat indien er iets gebeurde, zij de moeite zouden deelen.

Deze ontvangst deed de gevoelens der Ouderlingen huiveren, en Rudger zeide onwillekeurig bij zichzelf: „Dit is de vervulling van Joseph's droom”.

„Wat zullen wij doen?” zeide de zendelingen. „Het is nu 9 uur, en het wordt tamelijk donker. Kunt gij ons eene plaats aanwijzen, waar wij onder dak kunnen komen?”

„Ja, wel”, zeide J—, „gij kunt naar Holston's huis gaan, anderhalve mijl van hier. Hij zal u ongetwijfeld ontvangen.”

Daar er geen keus was, verlieten de twee reizigers het huis van de familie J— en vertrokken naar dat van Henry Holston, die geen lid van de Kerk was, maar die een zeer vriendelijke gezindheid jegens de Ouderlingen getoond had. Zij sukkelden door de dik met hout begroeide landstreek de helft van den weg ongeveer in pikdonkere duisternis.

Na de woning van Holston bereikt te hebben, ontdekten zij dat de familie zich ter ruste had begeven. In antwoord op het kloppen, werd de stem van den eigenaar spoedig gehoord, zeggende: „Wie is daar?”

„Standing en Clawson”, was het antwoord.

„Wel?” zeide Mijnheer Holston, op dien eigenaardigen toon, die den indruk gaf, dat hij eenigszins aarzelde om zijne herbergzaamheid te verstrekken.

De toestand werd in het kort uitgelegd en het verhaal geëin-

digd met — „Wij zouden gaarne het voorrecht genieten om te overnachten”.

De deur ging onmiddellijk open, en mijnheer Holston zeide met die hartelijkheid, waarvoor hij bekend was, „Kom binnen”.

Toen de broeders binnen waren, was hij zeer vriendelijk. Hij deelde hun echter mede, dat er gevaar in de lucht was. Bedreigingen om te mishandelen, te geeselen en de Ouderlingen zelfs te dooden werden vrijelijk gemaakt en hij verwachtte in moeite te geraken, omdat hij hen ingenomen had. Hij zeide echter, dat hij het wagen zou en hen zoo lang zou verdedigen, als zij onder zijn dak waren.

Toen de gasten de kamer, die hun aangewezen werd, binnen kwamen, was Standing bleek en angstig. Het is niet bekend of zijn droom vanwege den toestand in hem opkwam, daar geene uitdrukking van hem aanduidde, dat zulks het geval was. Het was echter blijkbaar, dat hij doordrongen was met een waarschuwend voorgevoel van naderend gevaar. Hij had altijd een geweldigen afschuw gevoeld van gegeeseld te worden en had meer dan eens verklaard, dat hij liever sterven zou dan zich aan zulk een hoon te moeten onderwerpen. Niettegenstaande hij diep doordrongen was met een besef van de naderende tegenwoordigheid van gevaar, was hij van natuur een moedige jonge man

Hij onderzocht de vensters zorgvuldig en maakte ze met zekerheid vast. Toen nam hij een ijzeren staaf, die hij in zulk eene houding plaatste, dat deze, in geval van nood, binnen het gemakkelijke bereik van zijne hand zou zijn.

„Wat is de beteekenis van deze voorzorgen?” zeide Rudger. „Ik verwacht de bende van nacht, en ik wensch gereed te zijn om hen te ontvangen”, was het beraden antwoord.

„Ik denk niet, dat wij verstoord zullen worden”, zeide de onverstoorbare Rudger, die aanstonds in een diepen slaap viel, waarvan hij niet ontwaakte tot op klaarlichten dag.

De volgende morgen was de Sabbat, en het weer was helder en prachtig; het scheen of de geheele natuur rustte in vreedzame stilte. De twee Ouderlingen gingen uit om naar het huis te gaan, waar zij den vorigen avond met zulk een schrale gastvrijheid ontvangen waren, met het doel om hunne reistasschen enz. te halen en ze naar mijnheer Holston's woning te brengen. Zij vonden dat de familie J — — nog vreesachtig was, vanwege het bittere gevoel dat, zooals zij wisten, in de buurt jegens de broeders bestond, en het bezoek van laatstgenoemden was dus kort.

De weg tusschen de woning van J — — en die van Holston was aan beide kanten dicht met struikgewas begroeid. Op den terugweg naar de woning van laatstgenoemde, kwamen de twee

jonge zendelingen, nadat zij om eene bocht van den weg gekeerd waren, eensklaps in vol gezicht van eene bende van twaalf mannen. Eenigen waren te paard, de overigen te voet en allen waren gewapend. Zoo spoedig als zij de Ouderlingen in zicht kregen, zetten zij gezamentlijk een duivelsch geschreeuw en gejuich op en kwamen op hen af als een troep hongerige wolven, die hunne prooi ontdekt hadden en gereed waren haar aan stukken te scheuren en te verslinden.

Toen zij nader kwamen, zeide Joseph Standing met een duidelijke stem, die luid genoeg was om door allen gehoord te worden:

„Mijne Heeren! Bij welke autoriteit worden wij aldus lastig gevallen op den publieken weg? Indien gij eene volmacht van arrest hebt, of eenige andere wettelijke vordering aan ons hebt te bedienen, zouden wij deze gaarne willen onderzoeken, zoodat wij overtuigd mogen zijn van uwe autoriteit om u met onze handelingen te bemoeien”.

„Wij zullen u toonen bij welke autoriteit wij handelen”, schreeuwde een hunner.

Een van de bende sprong toen van zijn paard en naderde Rudger met een gespannen revolver. Hij zwaaide met dit wapen, en bracht het op dreigende wijze voor het gezicht van den jongen man, die voor de eerste keer in de mond van zulk een werktuig keek. De moorddadige man, die dat gedeelte van het programma volbracht, vergezelde zijne dreigende grappen met de gemeenste godslasterende taal, terwijl zijne metgezellen zich rondom bewogen en zich overgaven aan lage en ontheiligende verwenschingen. De ópgewondenheid van Bradley — een groote, sterke kerel — was bijzonder in het oog loopend. Hij zat te paard en hield met beide handen een dubbelloops geweer voor zich, dwars over zijn paard. Hij schudde zoo, dat het wapen heen en weer ging, als of hij het bijna liet vallen.

„Komt met ons mede” was het gebod van de bende.

De zonderlinge stoet ging toen terug in dezelfde richting, van waar de Ouderlingen gekomen waren.

Standing scheen onder een vreeselijke inspanning te zijn. Zijn gezicht bleef met een doodelijke bleekheid overtrokken; hij liep snel, en hield zich zoo recht op als een pijl. Hij bewoog zich zoo schielijk, dat hij pas hield met het voorste gedeelte van de boosdoeners, met wie hij bestendig redeneerde en die hij vermaande. „Het is ons voornemen niet”, zeide hij „om in dit gedeelte van den Staat te blijven. Indien wij ongestoord gebleven waren, zouden wij in een zeer korten tijd weg geweest zijn. Wij gebruiken geen beweegredenen om het volk te overreden zich bij onze Kerk te voegen. Wij prediken wat wij verstaan de waarheid te zijn en

laten het aan de menschen over het te omhelzen of niet, gelijk zij verkiezen.”

Zulke redeneeringen hadden niet het minste gevolg, maar verbitterden hen eerder des te meer. Inderdaad was het niet voor hetgeen de zendelingen doen zouden, waarvoor deze snoode kerels besloten hadden hen te straffen, maar voor hetgeen alreeds gedaan was, daar eenige van de beste en meest geachte menschen in die streek het Evangelie hadden omhelst, door het werk van Ouderling Standing. Zij zeiden: „Het gouvernement van de Vereenigde Staten is tegen u, en er is geene wet voor Mormonen in Georgia”.

Rudger toonde geen haast om de bende te vergezellen. Zijn overstelpend gevoelen in die zaak was tegenzin. Hij kon geen verdere ontwikkelingen zien dan die van een zeer verschrikkelijken aard, en hij was het tegengestelde van begeerig om hunne voltrekking te verhaasten. Hij verwachtte, dat hij tot zijnen dood ging, en hij had geene begeerte om het grimmige monster spoediger te ontmoeten, dan de dwang hem zoude noodzaken. Hij liep eerder langzaam, opdat hij zijne neigingen niet te ver vooruit mocht komen.

Een van de snoodaards, die vertoornd werd over zijne neiging om achter aan te komen, kwam van achteren en gaf hem een hevigen slag achter tegen het hoofd. Voor een oogenblik bewusteloos zijnde, waggelde Rudger en viel voorover, zijn lichaam voor den vollen schok van den val bewarende door zijne handen uit te strekken. Spoedig hersteld, was hij in een oogenblik op zijne voeten, zijn hart ontstoken tot verterende woede. Hij keerde zich om, met het doel om met zijnen lafhartigen aanrander af te rekenen, en ontdekte dat het een jongeling was — waarschijnlijk de jeugdigste persoon van de partij. Rudger wist, dat, de onbeschofte belediging handelend te beantwoorden, een zekere en bijna onmiddellijke dood voor hem zoude zijn. Hij zag hem echter aan op eene manier als om al de verachting te toonen, die door gelaatsuitdrukking aangeduid kon worden.

Na eenigen tijd bereikten zij eene plaats in het bosch alwaar een heldere bron was, die door een groote boom werd overschaduwd. Hier werd halt gehouden en een algemeen ongeregeld gesprek volgde, waarin de vuilste beschuldigingen tegen de „Mormonen” gemaakt werden, terwijl de beestelijke praat van de ellendelingen slechts diende om de slechtheid en het verderf van hunne eigene harten te toonen. Zij verrieden een diep gewortelden haat jegens Ouderling John Morgan. Zij waren begeerig om zich door de Ouderlingen aangaande zijne verblijfplaats te verzekeren en schenen teleurgesteld te zijn, toen zij van hen vernamen, dat hij te dier tijd in Utah was.

De tijd van ongeveer een uur werd op deze manier doorgebracht, toen de drie ruiters, die het gezelschap verlaten hadden, in zicht kwamen. Toen zij nader kwamen, schreeuwde een hunner uit: „Volgt ons”.

Op dit oogenblik zat Joseph Standing met zijnen rug naar de ruiters, maar niet spoediger was het vermelde gebod, dat in de twee woorden vervat was, geuit, of hij sprong in eens op zijne voeten, draaide zich onmiddellijk om, zoodat hij hen aanzag, bracht zijne twee handen met een plotseligen klap te zamen, en riep met eene luide, duidelijke, vastberaden stem: „Geeft u over”.

Een man, die dicht bij hem zat, richtte zijn pistool op hem en vuurde. De jonge Standing draaide drie keer schielijk rond op zijne voeten, viel hevig voorwaarts tegen den grond, draaide zich nog eenmaal om, waardoor hij met zijn gezicht naar boven kwam te liggen en spreidde zijne armen wijd uit, zijn lichaam in zulk eene ligging brengende, dat het den vorm van een kruis had.

Alsof door éénen aandrang bewogen, stonden allen die op den grond gezeten waren op. Eensklaps zeide een uit het gezelschap naar Rudger wijzende, op een gebiedenden toon tot zijne metgezellen: „Schiet dien man”.

In een oogenblik was elk wapen op den hulpeloozen jongen zending gericht, die gevoelde dat zijne laatste oogenblikken op aarde gekomen waren en dat hij in eenige seconden in de eeuwigheid geslingerd zou worden. Hij begreep den toestand ten volle, terwijl zijne gevoelens gespannen waren door de verwachting, dat een kogel zijne hersenen ging verbrijzelen, waarvan het denkbeeld zelf altijd zeer verschrikkelijk voor hem geweest was.

De moorddadige ellendelingen hielden een oogenblik hunne wapenen op hun aangewezen slachtoffer gericht; deze kruiste zijne armen — eene uitwendige kalmte aantoonende, die in de uiterste tegenspraak was met zijne inwendige gevoelens — en zeide met schijnbare bedachtzaamheid: „Schiet”.

De man, die bevolen had dat de jonge Ouderling vermoord moest worden, veranderde eensklaps van gedachten en herriep het eerste bevel, door te schreeuwen: „Niet schieten”.

De mannen lieten hunne wapenen dadelijk neer. Toen schenen zij het verschrikkelijke van de daad, die begaan was, te begrijpen. Zoo spoedig als het ten volle voor hen opdaagde, werden zij met plotselinge onsteltenis aangegrepen en snelden onwillekeurig tot een saamgedrongen groep bijeen, als om van elkander onderlinge bescherming voor de waarschijnlijke gevolgen der bloedige handeling te zoeken.

Rudger liep tot waar de jeugdige Standing lag, bukte neder en zag hem in het gelaat. Het schouwspel dat zijn blik trof,

zond eenen schok door zijn lichaam, die nooit uit zijn geheugen gewischt kan worden. Daar lag zijn metgezel, kort geleden in de volle kracht van zijn leven en gezondheid - schrandere, bekwaam en verstandig - in den doodstrijd. Er was een groote, afgrijselijke wonde in het voorhoofd, juist boven den neus, het rechteroog was er uitgerukt, de hersenen puilden uit de plaats waar de kogel ingedrongen was, en het gereutel des doods klonk in zijne keel. Rudger hief het hoofd van den stervenden man zachtkens op en plaatste zijnen hoed er onder om het uit het stof te houden. Toen werd hij aangedaan met een diep gevoel van verdriet, opgevolgd door een gevoel van volkomen verlatenheid, wat wel voorgesteld kan worden door het ontzettende van den toestand. Onder de omstandigheden kon hij slechts zijn vertrouwen in God stellen, die voor een wijs doel had toegelaten, dat een van Zijne getrouwe dienstknechten op onmenselijke wijze vermoord werd.

Men gaf hem toestemming om hulp te halen. Een houthakker weigerde om hulp te bieden. Daarop ging hij naar den heer Holston. Deze ging onmiddellijk naar de plaats waar de moord was bedreven en ouderling Clawson ging naar Gatoosa Springs waar de lijkschouwer woonde.

Toen Holston ouderling Standing bereikte vond hij deze badende in zijn bloed, maar hij gaf nog teekenen van leven. Holston maakte eene beschutting van takken om het lichaam voor de brandende zon te beschutten en ging toen huiswaarts, daar hij niets meer doen kon en eenige der moordenaars in de omgeving waren en hem gadesloegen, zoodat ook hij vreesde vermoord te zullen worden.

Later keerde ouderling Clawson, vergezeld van den heer Holston, de lijkschouwer en eenige andere personen, naar de plaats van het onheil terug. Zij vonden Standing dood en zagen dat hij door twintig kogels doorboord was. Zijn moordenaars waren niet tevreden geweest met hem één doodelijke wonde toe te brengen en schijnen later allen beurtelings op hem geschoten te hebben, opdat allen deel aan zijn dood zouden hebben.

Het lijk werd naar het huis van Holston vervoerd. Aldaar aangekomen moest het lijk gewasschen worden. Rudger Clawson was de eenige persoon die deze droevige taak op zich nam. Een vetkaars werd bij het hoofd geplaatst, een emmer warm water werd aangebracht en met eenige doeken ging hij toen aan het werk. Het was een zeer moeilijke taak daar het bloed, dat uit de wonden gevloeid was, over het hoofd, den hals en het lichaam gevloeid en verdroogd was. Deze arbeid nam een geheel uur in beslag en alhoewel een groep nieuwsgierigen hem gadesloegen, zoo was er niemand die hem hielp.

Later werd het lijk naar Salt Lake City vervoerd en aldaar begraven. Het volgende jaar begaf ouderling Clawson zich weer naar die streek, om tegen drie der moordenaars, die gegrepen waren, te getuigen. Zij werden echter vrijgesproken. Het volk was zeer vijandig tegen Clawson en hem werd geraden zoo spoedig mogelijk te vertrekken. Om verdere moeilijkheden te voorkomen keerde hij ten spoedigste huiswaarts. Ook de heer Holston werd erg door het volk bemoeilijkt en men heeft zelfs getracht ook zijn leven te ontnemen.

Joseph Standing was zesentwintig jaren oud toen hij vermoord werd en was toen reeds zestien maanden op een tweede zending in de Zuidelijke Staten.

(Alhoewel dit verhaal uitvoerig in „De Ster” van 1899 vermeld is, zoo denken wij onze lezers geen ondiensnt te doen enkele uittrekselen van dit droevig verslag over te nemen, daar wij vele nieuwe lezers hebben welke er niet mede bekend zijn.)

HET RAADSEL VAN HET LEVEN.

Men verhaalt van de sfinx, die aan den grooten weg den wandelaars raadsels opgaf en hen verscheurde, wanneer zij ze niet konden oplossen. Zulk een sfinx is ook het leven. Elke dag legt ons raadsels voor, vragen: welk werk staat er voor dezen dag? en wilt gij redelijk doen, wat gij heden doen kunt? Als gij zoo het raadsel beantwoordt, gaat het u goed. Weet gij het niet of gaat ge achteloos voorbij: gij wordt het slachtoffer van het leven en wordt door booze geesten verscheurd.

Menschen en volken treft in dat opzicht hetzelfde lot. Dat is het geheim, waarom er ongelukkige menschen en ongelukkige volken zijn. Men geeft verkeerde antwoorden aan de sfinx, omdat men verdwaasd hecht aan den voorbijgaanden schijn. Daar de straf niet altijd terstond volgt op de booze daad, meent men, dat er geen gerechtigheid is of slechts bij toeval. Maar de straf voor slechte levensleiding draalt soms een paar dagen, ook wel een paar eeuwen voor volken, maar zij komt zeker als het leven, zeker als de dood. In het middelpunt van den wereldwervelwind spreekt een God. De groote ziel der wereld is recht.

CARLYLE.

Ik zeide tot broeder Joseph, in het voorjaar dat aan zijnen dood vooraf ging: „Gij maakt plannen voor werk dat twintig jaren zal duren”. Hij antwoordde: „Gij zijt nauwelijks met werken begonnen; maar ik zal genoeg voor u gereed maken, dat uw geheele leven zal nemen om te verrichten, want ik ga rusten”.

BRIGHAM YOUNG.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
Wm. J. DE BRIJ.

NAAR HET BEELD GODS GESCHAPEN.

De Heiligen der laatste Dagen gelooven dat de mensch naar Gods beeld geschapen is. En alhoewel vele menschen dit niet willen aannemen, zoo is dit toch volgens het Woord van God. Wij lezen in het boek Genesis, alwaar over de schepping van den mensch gesproken wordt, dat God den mensch schiep naar Zijn beeld en gelijkenis, zie Gen. 1 : 26, 27. In het eerste vers van hoofdstuk 5 staat het ook zeer duidelijk vermeld, wij lezen aldaar: „Ten dage als God den mensch schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods.” In hoofdstuk 9 vers 6 lezen wij: „Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden worden; want God heeft den mensch naar Zijn beeld gemaakt.” Nu, deze teksten hebben betrekking op den vorm van het lichaam en moeten niet in geestelijken zin opgevat worden, zooals sommige menschen beweren.

Er is niets onredelijks in, om te gelooven dat God een vorm of gedaante heeft, wel zou het onredelijk zijn, om te beweren dat de Almachtige een vormeloos Wezen is. Wanneer God Zich openbaarde of vertoonde, dan wordt Hij ons voorgesteld als zijnde in de gedaante van een mensch. Wij moeten natuurlijk beseffen, dat Hij met zulk een heerlijkheid en macht omgeven is, dat het voor ons stervelingen onmogelijk zoude zijn in dezen toestand in Zijn nabijheid te komen. Als voorbeeld kunnen wij het voorval van Mozes nemen. Toen hij met den Heere gesproken had en in Zijne nabijheid was geweest, was de glans en de heerlijkheid die van het gelaat van Mozes straalde zoo groot, dat hij zijn aangezicht bedekte wanneer hij tot de kinderen Israëls sprak, maar dit deksel nam hij weg, wanneer hij tot den Heere ging om met Hem te spreken. Zie Exodus 34:29-35; II Kor. 3:7. De Israëlieten waren zelfs bevreesd om tot Mozes te naderen, vanwege de glans die van zijn aangezicht straalde. Hoe verhevener en heerlijker zal de Persoonlijkheid van God dan niet zijn, gewisselijk Hij zou voor ons als een verteerend vuur zijn, en daarom zeide de Heere tot Mozes „Mij zal geen mensch zien, en leven”. Maar deze heerlijkheid, welke voor ons niet te begrijpen is, geeft niemand het recht te beweren, dat de Schepper van alles zonder vorm of gedaante is.

Er zijn personen die beweren, dat God alleen bij Zijne verschijning de gedaante van een mensch aanneemt, maar dit lichaam is slechts tijdelijk. Voor deze bewering is geen bewijs in den Bijbel te vinden, het zijn slechts gedachten of beweringen van menschen.

Weer anderen beweren, dat het scheppen van den mensch naar „het beeld van God”, betrekking heeft op het innerlijke wezen, dat hij geschapen was met een kennis van God en in heiligheid. Maar het feit, dat de mensch bij zijne schepping een kennis van God had en heilig was, sluit niet in, dat hij daarom lichamelijk niet naar het beeld of de gedaante van God geschapen was. Veel is er door den val veranderd, maar de vorm of gedaante is gebleven. Ook kan uit de teksten, die aangehaald worden, om te bewijzen, dat dit scheppen naar het „beeld en de gelijkenis” van God, alleen betrekking heeft op een kennis van God en heiligheid, niet bewezen worden, dat de gedaante van het lichaam daarvan uitgesloten is. Zie Efeze 4 : 24; Kol. 3 : 10.

Veel kan over dit onderwerp gezegd worden, maar wij willen even verwijzen naar de volgende aanhaling uit Genesis. Wij lezen in Gen. 5:3 als volgt: „En Adam leefde honderd en dertig jaren, en gewon eenen zoon naar zijne gelijkenis, naar zijn evenbeeld, en noemde zijnen naam Seth.” Het is duidelijk, dat hier over de lichamelijke gedaante van Seth gesproken wordt. Als nu dit zijn naar „het evenbeeld en de gelijkenis”, betrekking heeft op den vorm van het lichaam, is het dan niet redelijk om te gelooven, dat het scheppen „naar de gelijkenis Gods” waar over in het eerste vers van dat zelfde hoofdstuk gesproken wordt, een zelfde bedoeling heeft. Indien een andere uitlegging daaraan gegeven moet worden, dan was dat zeker duidelijk vermeld geworden, want het is een zeer gewichtig punt en God heeft Zich niet onduidelijk maar zeer duidelijk uitgedrukt.

Ook in het Nieuwe Testament zijn bewijzen genoeg te vinden, dat de mensch lichamelijk naar het beeld van God geschapen is. Wij lezen in Hebr. 1 : 3 als volgt: „Dewelke (Jezus) alzoo Hij is het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelve teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen.” Wij zien hier, dat Jezus „het uitgedrukte beeld van Gods zelfstandigheid is”, dat is eenvoudig gezegd, dat Hij naar het beeld van God geschapen is. Verder is Jezus gezeten aan „de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen”. Dit toont een verblijfplaats van God en een Persoonlijkheid aan. Ook Stefanus zag „de hemelen geopend,

en den Zoon des menschen staande ter rechterhand Gods." Hand. 7 : 56. Verder lezen wij in Phil. 2 : 5 : „Want dat gevoelen zij in u hetwelk ook in Christus Jezus was, Die in de gestaltenis Gods zijnde, het geen roof geacht heeft, Gode evengelijk te zijn." Dit zegt duidelijk, dat Jezus „in de gestaltenis", dat is naar het beeld van God, gevormd was. Jakobus zegt ons, sprekende van de tong des menschen : „Door haar loven wij God en den Vader en door haar vervloeken wij de menschen, die naar de gelijkenis Gods gemaakt zijn." Jak. 3 : 9.

Deze uitspraken der Schrift zijn duidelijk genoeg en sluiten alle twijfel buiten. De andere begrippen omtrent dit onderwerp zijn slechts overgenomen uit den tijd van den afval, toen valsche leeringen in de Kerk zijn ingekropen.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Gedurende de maand Juni werden er in deze Zending 37 personen gedoopt, zijnde 20 personen in de Rotterdamsche, 9 in de Amsterdamsche, 4 in de Arnheemsche, 3 in de Luiksche en 1 in de Groningsche Conferentie.

Gedurende de maand Juni werden er in deze Zending 40.529 traktaatjes en 9.909 boekjes uitgegeven. Er werden 5.417 Evangeliegesprekken gehouden, 1.828 uren besteed aan het verspreiden van traktaatjes en andere lectuur en 1990 uren besteed aan het bezoeken van vreemdelingen.

Ouderling J. B. Flint heeft de meeste traktaatjes uitgegeven, zijnde 2150. Hij heeft ook de meeste uren met het uitgeven van traktaatjes besteed, zijnde 72 uren. Ouderling Joseph B. Knight verspreidde de meeste boeken, zijnde 605. Ouderling J. B. Flint had het grootste aantal Evangelie-gesprekken, zijnde 249. Ouderling H. Hulshoff heeft het grootste aantal uren met het bezoeken van vreemdelingen doorgebracht, zijnde 65.

AANGEKOMEN.

6 Juli. — Ouderling John. E. Everett van Salt Lake City, Utah. Hem is de Rotterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

ONTSLAGEN.

Ouderling David F. Davis Jr. is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Op 27 October 1907 arriveerde hij te Rotterdam en is sedert dien tijd in de Amsterdamsche, Arnheemsche, Groningsche, Rotterdamsche, Luiksche en tenslotte wederom in de Rotterdamsche Conferentie werkzaam geweest.

AANKOMST DER PIONIERS.

De aankomst der pioniers in de Vallei van het Groote Zoutmeer, op 24 Juli 1847, is voorwaar een gewichtige gebeurtenis in de geschiedenis van Amerika, en ook in de geschiedenis van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Het is dan ook geen wonder dat elk jaar dezen dag feestelijk herdacht wordt door een ieder in Utah, hetzij leden der Kerk of niet.

Brigham Young, de leider der pioniers, was een afstammeling van de pelgrims die New-Engeland vestigden. De eerste nederzetteren in Utah waren voornamelijk uit de Noordelijke Staten van Amerika afkomstig, alhoewel er toen onder de Heiligen der laatste Dagen ook enkelen van andere landen waren, want reeds in het jaar 1840 was een schip met emigranten uit Europa aangekomen. Honderdvierenveertig mannen waren uitgekozen, om den weg te banen, doch één hunner werd ongesteld en keerde naar het kamp terug. Zij verlieten Winter Quarters op 7 April 1847 en vingden den moeilijken en langdurigen tocht aan. Na drie maanden en zeventien dagen kwamen zij in de Vallei van het Groote Zoutmeer aan. Geen wonder dat den volgenden dag, die een Zondag was, dank gebeden ten hemel stegen en de sprekers in de twee godsdienstoefeningen naar de woorden der oude profeten verwezen, met betrekking tot de vergadering in de laatste dagen.

Toen de eerste nederzetteren in de Salt Lake Vallei aankwamen was dit een groote wildernis, slechts bewoond door Indiaansche stammen, wilde dieren en vergiftige slangen. Wat nu de staat Utah is, was toen een gedeelte van de „Groote Amerikaansche Wildernis”, en Daniel Webster zeide in een redevoering in den Senaat der Vereenigde Staten, dat het een „groote waardelooze vlakte” was. Algemeen werd gedacht, dat het onmogelijk was dit onherbergzame oord in een vruchtbaar land te herschapen, ja, men dacht dat het zelfs onmogelijk was aldaar iets te kunnen verrichten op het gebied der landbouw.

En toch was het naar dit onherbergzame oord, naar deze wildernis, dat de Heere Zijn volk gezonden had en het was aldaar dat de profeet des Heeren Brigham Young zeide: „Hier zullen wij een stad en een tempel tot onzen God bouwen.” Moedig en vertrouwend op God werd aan het werk getogen om de wildernis in een vruchtbaar oord te herschapen, en wij kunnen nu zien, dat de wildernis bloeiende is als een roos. Welvarende steden en dorpen, een gezonde, gelukkige en ook met betrekking tot de stoffelijke dingen gezegende bevolking, getuigen tot de wereld wat door een volk gedaan kan worden onder de leiding van door

God geïnspireerde mannen, en met de zegeningen des hemels.

De eerste karavaan werd zeer spoedig door anderen gevolgd en reeds op het einde van het jaar 1848 waren er in de Vallei 5000 inwoners en waren er 450 gebouwen. Op Zaterdag 31 Juli 1847 werd het eerste gebouw gemaakt, hetwelk slechts uit een lichte beschutting bestond uit takken vervaardigd. Het was hier dat men voor de brandende zón eene beschutting vond en de vermoeide leden kon tuitstrekken. Het was hier, in deze eerste schuilplaats in de wildernis, dat den volgenden dag godsdienst-oefeningen gehouden werden. Een ieder werd toen aan het werk gezet, sommigen bewerkten den grond, anderen hakten en haalden timmerhout, maakten „adobes” in de zón gedroogde steenen — of maakten toebereidselen voor de emigranten die later zouden komen.

Op 22 Augustus van dat jaar werd de eerste conferentie in Utah gehouden en werd er een Ring — Stake — georganiseerd, met John Smith als President. De nederzetting kreeg den naam van „Great Salt Lake City”, ook werden verschillende riviertjes en bergengten namen gegeven; kortom alles ontwikkelde en nam onder de zegeningen des Heeren in bloei en welvaart toe. Maar niettegenstaande zeer veel van het volk in Utah verlangd werd op maatschappelijk gebied, zoo werd echter de prediking van het Evangelie niet vergeten, en ook van uit het verre Westen werden zendingen gezonden, om het herstelde Evangelie tot de volkeren der aarde te prediken.

Wanneer wij ernstig denken over de moeilijke taak die op de schouders van Brigham Young geplaatst was, dan moeten wij erkennen dat hij een groot genie is geweest en de rechte man om het volk des Heeren in die moeitelijke dagen te leiden. Het kan niet anders of hij moet door God zijn geholpen en geïnspireerd, om te midden van alle gevaren en moeilijkheden standvastig voort te gaan in het hem aangewezen werk.

Brigham Young kan de grondlegger genoemd worden van het groote werk dat in het Westen der Vereenigde Staten is tot stand gebracht. Zijne raadgevingen getuigden van groote wijsheid, en een hoogere inspiratie was dikwijls duidelijk te zien. Hij heeft zijn werk getrouw volbracht en ongetwijfeld het loon daarvoor ontvangen.

Ook het werk door de Heiligen der laatste Dagen verricht, in het vestigen van dit welvarende gewest in de wildernis van Amerika, geeft duidelijke blijken dat zij een vaste getuigenis in hunne harten hadden, dat zij deel hadden aan een groot en Goddelijk werk. Door eenheid, geloof en gehoorzaamheid is verricht wat voor velen onmogelijk scheen en dit zij anderen tot

aansporing, om moedig voort te gaan op dienzelfden weg, wetende dat daardoor groote zegeningen zullen verkregen worden.

Laat ons op 24 Juli van ieder jaar terugdenken naar het gewichtige tijdstip, dat deze eerste karavaan de Salt Lake Vallei introk, laat ons trachten te beseffen welke groote moeilijkheden en beproevingen die Heiligen der laatste Dagen hebben te doorworstelen gehad en laat ons ook met dankbaarheid tot God de groote werken aanschouwen, die door hunne vlijt en volharding zijn tot stand gebracht, en laat ons steeds onder biddend opzien tot God beproeven in het Evangelie te volharden en ook in het uŕ van moeite en gevaar standvastig te blijven, opdat wij straks met die mannen en vrouwen, die zooveel hebben opgeofferd voor het Evangelie, in het Koninkrijk van onzen Vader mogen vereenigd zijn.

IS STERKEN DRANK SCHADELIJK.

Men hoort menschen soms beweren, dat een matig gebruik van sterken drank geen kwaad kan. Gewoonlijk wordt dit gezegd om het gebruik daarvan te verdedigen. Het is een bekend feit, dat het gebruik van sterken drank geen voordeel maar wel nadeel oplevert. Overvloedig is door statistieken bewezen, dat de geheelonthouder in alles zelfs op de matig gebruiker vooruit is. Als men de jammer en ellende, de geestelijke en lichamelijke verwoesting door sterkendrank veroorzaakt beseft, dan zou dit reeds een aansporing zijn, om die niet te gebruiken en het gebruik door anderen tegen te werken. Misbruik is een gevolg van matig gebruik en dit wederom door het nemen van een glaasje bij zekere gelegenheden.

De Heere is volkomen bekend met de gevolgen door het gebruik van sterken drank veroorzaakt, en gaf daarom aan Zijnen profeet Joseph Smith in deze laatste bedeeing een openbaring, waarin duidelijk wordt gezegd: „Sterke dranken zijn niet voor den buik”. Leer en Verb. 89 : 7. In vers 5 zegt de Heere: „In zooverre iemand onder u wijn of sterken drank drinkt, ziet, het is niet goed, noch aangenaam in de oogen uws Vaders”. Dit woord des Heeren zou voor een ieder Heilige der laatste Dagen voldoende zijn, om in het geheel geen sterken drank te gebruiken. Die het toch doet zal de gevolgen moeten dragen en zal later, als jammer en ellende, ziekte of dood het gevolg zijn, zich niet kunnen rechtvaardigen, want de Heere zegt in vers 4 van die zelfde openbaring: „Ik heb u gewaarschuwd, en waarschuw u te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven”.

Voor hen die misschien twijfelen omtrent de waarheid van het woord des Heeren in deze openbaring vervat, of voor hen die het misschien „zoo nauw niet nemen”, laten wij hier een berichtje volgen, dat in enkele nieuwsbladen verscheen :

„De groote voordeelen der absolute onthouding van alcoholische dranken zijn onlangs onder de soldaten van het Indische leger door generaal sir Georg White statistisch nauwkeurig vastgesteld. Hij vergeleek de ziektegevallen van het laatste jaar tusschen geheelonthoudende en niet geheelonthoudende soldaten in zeven regimenten. Het gemiddelde resultaat was, dat op 1000 geheelhouders 49.53 in het ziekenhuis waren gekomen, op 1000 niet-geheelouders daarentegen 92.37 soldaten, dus bijna tweemaal zooveel.”

Dit is slechts een van de vele bewijzen welke aangehaald zouden kunnen worden, waarin duidelijk wordt aangetoond, dat sterken drank niet goed voor den mensch is, maar wij gelooven, dat bovenstaande aanhaling voldoende is, ook voor hen die meer waarde hechten aan getallen en bewijzen, dan aan het woord des Heeren.

Heiligen der laatste Dagen laat ons schouder aan schouder strijden tot verlossing der menschheid van dit alles verslindend monster „sterken drank”. Laat ons zelve eerst het bevel des Heeren gehoorzaam zijn en dan onzen invloed gebruiken met de personen met wien wij in aanraking komen.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 24 Juli zal de Algemeene Conferentie der Nederlandsch-Belgische Zending gehouden worden. Er zullen drie vergaderingen gehouden worden, ten 10 v. m. en ten 7 uur des avonds in het „Verkooplokaal” Goudschesingel 33a, en des namiddags ten 2 uur in het gewone vergaderlokaal „Excelsior”, St. Janstraat 15.

Alle zendelingen, leden en vrienden worden beleefd verzocht deze Conferentie bij te wonen.

Wij verwachten dat deze Conferentie door apostel Rudger Clawson, de President der Europeesche Zending, en Thomas E. McKay, President der Duitsche Zending, en ongeveer 100 zendelingen uit Duitschland, en enkelen uit Engeland, bijgewoond zal worden.

Deze zendelingen worden hier verwacht omdat er op 25, 26 en 27 Juli eene Conferentie voor de zendelingen der genoemde Zendingen te Rotterdam zal gehouden worden.

EEN PLANT DIE AARDBEVINGEN VOORSPELT.

In de bladen kon men dezer dagen een berichtje lezen aangaande een door Professor Jozef Nowak ontdekte plantensoort, welke voorkomt in Mexico en op Cuba en welke de merkwaardige eigenschap bezit, krachtige atmosferische storingen van te voren aan te kondigen. Deze plant (*abrus precatorius nobilis*) voorspelt zelfs aardbevingen en is buitengewoon gevoelig voor magnetische invloeden. Ondergaat de toestand der atmosferische electriciteit sterke of plotselinge wijziging, dan beginnen de takjes en bladeren der plant zich op zeer eigenaardige manier te bewegen.

Door goed acht te geven op het doen en laten dezer plant, kan men — naar prof. Nowak beweert — aardbevingen en andere stoornissen in de natuur dikwijls drie weken van te voren aangekondigd zien.

(*Ind. Merc.*)

OVERLEDEN.

BAKKER. — Te Blijham is op 27 Juni overleden Frederik Bakker. Hij werd te Blijham geboren, op 25 Juli 1844, gedoopt op 14 Juni 1902 door Jos. C. Platt en bevestigd door Joh. K. Meibos.

Wij brachten zijn lijk naar de groeve wel heen
En lieten 't in de aarde daar rusten:
Maar de geest van den „Heil'ge", die tot 't eind had gestreên
Landde reeds aan de zaliger kusten.
De Vader, Hij riep hem, terug thans te komen
Wijl 't werk was volënd op deez' aarde;
Ootmoedig en blij toch, en zonder te schromen
Was de afreis, — die hij willig aanvaardde.

Leeuwarden.

B. TIEMERSMA.

INHOUD.

Uit het leven van Apostel Rudger Clawson	Blz. 209	Ontslagen	Blz. 219
Het raadsel van het leven	„ 216	Aankomst der Pioniers.	„ 220
Naar het beeld Gods geschapen.	„ 217	Is sterken drank schadelijk.	„ 222
In ons eigen Zendingsveld :	„ 219	Conferentie-Aankondiging	„ 223
Aangekomen	„ 219	Een plant die aardbevingen voorspelt „	224
		Overleden.	„ 224

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B,
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.